

Arrest

nr. 41 662 van 16 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WANZEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeens origine met vaste verblijfplaats in Tsjetsjenië. Uw schoonbroer was een strijder bij de rebellen. Hij werd in augustus 2005 opgepakt en beschuldigd van banditisme, terrorisme en wapenbezit.

Omdat men ook naar uw echtgenoot, Alvi Beksultanov (OV 6.277.833) op zoek was, verliet u Tsjetsjenië op 22 september 2005.

U vroeg op 19 oktober 2005 asiel aan bij de Poolse autoriteiten. U werd op 7 augustus 2006 erkend als vluchteling in Polen, samen met uw gezin.

In mei 2007 werd u in Polen bedreigd door Tsjetsjenen die zeiden dat er bloedwraak werd uitgesproken over de familie omwille van een moord die uw schoonbroer zou gepleegd hebben op vier agenten. Uw echtgenoot kocht een wagen in Polen en reed hiermee in juni 2007 naar Tsjetsjenië om hem te verkopen.

In december 2007 keerde u met het hele gezin vanuit Polen terug naar Tsjetsjenië. Op 8 februari 2008 werd uw echtgenoot door Tsjetsjeense politie opgepakt. Hij werd gedurende twee dagen vastgehouden. Daarna werd u vrijgelaten. In april en mei kwamen ze nog een keer of twee bij jullie thuis langs. Ze vroegen naar uw man en vertrokken terug. Later verbleef uw echtgenoot gedurende een week bij een

kennis in Ingoesjetië. Midden mei 2008 werd hij bij uw broer opgepakt door medewerkers van de Rubop. Kortd daarop werd hij vrijgelaten.

U vertrok op 22 juni 2008 naar België, waar u op 30 juni 2008 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Russisch paspoort."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden benadrukt dat u, uw echtgenoot en uw kinderen op 7 augustus 2006 door Polen als vluchteling werden erkend, zoals blijkt uit jullie verklaringen en uit de documenten uit Polen die zich in het administratief dossier bevinden. Tot bewijs van het tegendeel wordt u bijgevolg geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, Rusland. Er dient opgemerkt te worden dat, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Uit uw persoonlijke asielverklaringen blijkt dat u zich baseert op dezelfde asielmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Beksultanov Alvi (OV 6.277.833), en dat u zelf geen andere problemen aanhaalde (CGVS p.8). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

(...)

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen bovenstaande conclusie niet te wijzigen. De overlijdensakte van uw schoonvader, uw Russisch paspoort en dat van uw echtgenoot, de geboorteaktes van uw kinderen, de geboorteakte van uw dochter Khava en haar overlijdensattest en begrafenisbewijs, en het rijbewijs van uw echtgenoot bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De verklaring van uw schoonmoeder bevat haar persoonlijke versie van de problemen van uw echtgenoot en uw schoonbroer. De artikels van het internet handelen over uw schoonbroer en de neven van uw echtgenoot. De foto's van uw schoonbroer tonen verwondingen die hij zou opgelopen hebben tijdens arrestaties en het moment dat hij werd veroordeeld. Zij hebben betrekking op diens problemen in de Russische Federatie en niet op jullie persoonlijke situatie.

Er dient tenslotte nog te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.B.

Zij herhaalt in haar verzoekschrift van 14 januari 2010 nogmaals dat haar Russisch gebrekkig is en dat dit voor "nuanceverschillen in het verhaal" zorgde.

Verder roept zij geen eigen motieven in.

Aangaande de bewering van verzoekster dat haar Russisch gebrekkig zou zijn, leest de Raad in haar verhoorverslag van 20 maart 2009 dat aan haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij de tolk begreep en dat zij ingelicht werd dat zij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden; verzoekster maakte geen opmerkingen.

De Raad verwerpt bijgevolg de bewering dat het Russisch van verzoekster gebrekkig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 41 661 van 16 april 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt vooreerst op dat internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 slechts toegekend wordt bij gebrek aan nationale bescherming (zie hiertoe o.a. BODART, S., La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 223-224, 268-269).

Een persoon waarvan de status van vluchteling werd erkend in een derde land, en die derhalve de internationale bescherming geniet van deze Staat, valt dan ook buiten het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat de internationale bescherming van het derde land heeft opgehouden te bestaan.

Verzoeker kan echter niet aantonen dat de bescherming die hem door Polen werd verleend, heeft opgehouden.

Zijn verklaring dat hij geen vertrouwen heeft in de Poolse autoriteiten, is geen afdoende motivering om het gebrek aan bescherming aan te tonen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van problemen met S. P. die in Polen als vluchteling erkend zou zijn, en ook problemen aldaar vermeldt met een arts naar aanleiding van de dood van zijn dochtertje.

Het blijkt niet dat verzoeker deze problemen heeft vermeld tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn twee verhoren op het Commissariaat-generaal.

De afwezigheid van vermelding van deze voorvallen die hij pas ten berde brengt in beroep, leidt ertoe het bestaan ervan als ongeloofwaardig aan te nemen. Van een asielzoeker die -in Polen- beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag van bij de aanvang van de behandeling ervan, zo volledig en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Op de asielzoeker rust inderdaad de verplichting om de waarheid te vertellen en zijn volle medewerking te verlenen bij het opgeven van de feiten.

Aangaande het feit dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in 2007 en van de problemen die hij daar in 2008 zou hebben ondervonden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een enkele bewering uit voor het niet voorleggen van de treinkaarten.

Wat betreft het bewijs van de woonst, merkt de Raad op dat verzoeker het gesolliciteerd karakter ervan toegeeft en verklaart dat hij “op geen enkele andere manier kan aantonen dat hij daar effectief was”. Dat

hij daar eigenlijk niet effectief verbleven heeft omdat hij en zijn gezin in een groter appartement konden wonen en nooit officieel die wijziging hebben doorgegeven, mede omdat hij "zo anoniem mogelijk wilde leven", is een blote bewering.

De Raad schaaft zich achter de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing die terecht stelt dat "In het document dat u ter staving neerlegde, met name een bewijs van woonst, wordt vermeld dat u tussen februari en augustus 2008 in Grozny zou verbleven hebben.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat het om een gesolliciteerd document gaat. U stelde immers dat men u tijdens het eerste interview in België had gevraagd om eender welk bewijs uit Tsjetsjenië op te sturen en dat u daarom naar uw moeder had gebeld. Zij zou dit document vervolgens hebben aangevraagd bij de instantie van het gemeenschapshuis (CGVS p.7).

Het betreft bijgevolg een document dat opgesteld werd in juli 2008, op een moment dat u reeds in België was. U verklaarde bovendien dat uw moeder deze registratie ook tijdens uw afwezigheid steeds voor u bleef regelen (CGVS p.11), waardoor het niet als sluitend bewijs van uw verblijf kan beschouwd worden. Daarenboven stelde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u op dit adres geregistreerd werd (CGVS p.11), maar dat u er niet meer effectief woonde na februari, wat al evenmin in overeenstemming is met de informatie die terug te vinden is op dit registratiebewijs."

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn vrouw omtrent hun reisweg van Tsjetsjenië naar België, leest de Raad in het verhoorverslag van 20 maart 2009 van verzoekers echtgenote dat haar uitdrukkelijk gevraagd werd of zij de tolk begreep en dat haar uitgelegd werd dat zij eventuele problemen -betreffende de tolk of andere- diende te melden; zij heeft geen enkele opmerking gemaakt. De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan verzoekers bewering dat het Russisch van zijn vrouw gebrekkig is.

De Raad leest bovendien in voormeld verhoorverslag (p. 5) dat de vraag omtrent de plaats in het voertuig duidelijk gesteld werd, vrij van "nuances": "Dus als ik u goed begrijp, hebt u een keer of drie gedurende telkens twee uur maximum in de laadruimte gezeten gedurende heel de reis, dus dat wil zeggen maximum 6 uur in totaal in de laadruimte?", waarop verzoekers echtgenote antwoordt: "In totaal hebben we ongeveer 6 uur in de laadruimte gezeten". Gegeven dit antwoord is de bevestiging van het afwijkend antwoord van haar man, ongeloofwaardig.

Wat de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdige verklaringen aangaande het internationaal paspoort van verzoeker betreft, stelt de Raad vast dat dit punt in het verzoekschrift niet weerlegd wordt. De Raad verwijst bijgevolg naar de motivering in de bestreden beslissing en schaaft zich hierachter: "Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u namelijk dat u uw internationaal paspoort zou achtergelaten hebben in Tsjetsjenië en dat uw broer u zou gezegd hebben dit op deze manier te doen omdat men anders zou te weten komen dat u reeds in Polen asiel zou gevraagd hebben (DVZ dd 8/7/08 vraag 19). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw internationaal paspoort geconfiscieerd werd door de "Rubop" in maart 2008 op het moment dat u opnieuw problemen kreeg (CGVS p.9). Toen u met uw eerdere verklaring geconfronteerd werd, zei u eerst dat u geen kans had gekregen bij DVZ om het uit te leggen, om vervolgens, nadat uw verklaringen van DVZ door de tolk van het Commissariaat-generaal vertaald werden tijdens het gehoor, toe te geven dat u dit inderdaad had verklaard bij DVZ omdat men het u zo had gezegd te doen (CGVS p.10). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid."

Aangaande verzoekers opmerking dat de asielpprocedure en het opvangbeleid in Polen te wensen overlaten, benadrukt de Raad dat de asielpprocedure in Polen leidde tot een erkenning van zijn vluchtelingenstatus. Zijn kritiek op het opvangbeleid betreft problemen van socio-economische aard die geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze socio-economische problemen geen afdoende verklaring vormen voor het feit dat verzoeker zich voor zijn beweerde problemen in Tsjetsjenië in 2008, niet opnieuw tot de Poolse autoriteiten zou hebben kunnen wenden.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij geen kennis heeft gekregen, noch is ingelicht over de procedure van de EG-Verordening nr. 343/2003, de "Dublinverordening", wijst de Raad erop dat alle documenten in verband met een mogelijke overname door Polen in het kader van de Dublin-II verordening, zich in het administratief dossier bevinden dat verzoeker kon inkijken.

In strijd met wat verzoeker voorhoudt, is er geen sprake van een terugname van hem en zijn vrouw door Polen in de zin van artikel 16, §1, c. van de EG-Verordening nr. 343/2003. Voormeld artikel dat stelt: "de

lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen”, is inderdaad niet van toepassing op erkende vluchtelingen (in Polen), i.c. verzoeker.

Aangaande de humanitaire clause zoals bepaald in artikel 15 van voormelde verordening, wijst de Raad erop dat ten eerste deze slechts een faculteit betreft, geen verplichting; inderdaad “Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.” Daarenboven is er i.c. geen sprake van een behandeling van de asielaanvraag om humanitaire redenen.

De Commissaris-generaal heeft op 16 december 2009 terecht besloten dat “Er dient opgemerkt te worden dat, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden. Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Polen werd verleend, heeft opgehouden.”

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.”

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van voormelde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE